

DE ZON

20 april 1973

Goedenavond, vrienden.

Wij zijn niet alwetend of onfeilbaar. Ons onderwerp dient van meer geestelijke aard te zijn. Ik zou met u willen spreken over:

DE ZON

Wanneer je in de historie kijkt, tref je overal zonnegoden aan. Zeker in een bepaalde periode was de maan een belangrijker godheid voor meerdere volkeren, maar zelfs toen werd de zon vereerd. Wij kunnen rustig 10.000 jaren en meer teruggaan en nog steeds treffen wij tekenen van zonverering. De zon wordt door primitieve volkeren kennelijk als een centraal punt in alle leven gezien en zelfs in andere godsdiensten als bv. het judaïsme blijkt een deel - mogelijk zelfs het betere deel - van degenen die met Mozes uit Egypte trekken, zoonanbidders te zijn. Daarnaast waren er ook vuuraanbidders, iets wat dicht in de richting komt van de godsdienstige opvatting van de aartsvaders, maar de zoonanbidders waren toen in de meerderheid. Zelfs de manifestatie op de berg Sinaï blijkt, indien wij afgaan op de gegevens: donder, fel licht, suizelende stilte, overeenkomst te tonen met andere openbaringen, die aan zonnegoden worden toegeschreven. In uw dagen wordt de zon mogelijk niet meer als een werkelijke godheid beschouwd, maar ook in uw dagen is die zon voor de mens en zijn gevoelswereld wel heel erg belangrijk.

Indien wij dit onderwerp willen bespreken, zo luidt de eerste vraag die wij ons moeten stellen: Wat is de zon eigenlijk voor de mensheid? Het eenvoudigste antwoord zal dan wel luiden: Wanneer de zon niet meer zou schijnen, zouden er op de aarde geen planten meer kunnen groeien en er zouden geen mensen meer op aarde kunnen leven. Er zijn echter meer banden met de zon. Wij weten bv., dat de zon een zeer grote massa heeft met een grotendeels vloeibare atmosfeer, terwijl daaronder, samengehouden door een enorme druk, een vaste kern ligt. Wij weten verder, dat zich reactieprocessen voltrekken die de zon haar karakter geven, voortgekomen door stuwing van de vastere materie in de zonne-atmosfeer, waardoor uitbarstingen ontstaan. Hierbij worden de delen van de zon buiten de vloeibare atmosfeer geworpen en keren, afgekoeld, terug tot de zonnemassa. Dat alles veroorzaakt een enorm groot veld. Je zou wel mogen stellen, dat de zon de grootste self-breeding reactor is van het zonnestelsel. Deze zon veroorzaakt stralingen van allerhande aard.

U weet het waarschijnlijk wel: gamma-, bèta-, alfa-, kortom, allemaal mooie Griekse letters, waarachter dan het woord straling. Het is duidelijk dat dergelijke stralingen bij het ontstaan en in stand blijven van het leven op aarde het een en ander te zeggen hebben. Maar daarnaast zou je je kunnen afvragen, of zij mogelijk ook invloed kunnen hebben op de psyche. Er zijn heel wat bewijzen aan te voeren voor de stelling, dat dit t.m. in meer stoffelijke zin, zeker het geval is. Een zonnevlekkenjaar betekent bv. over het algemeen een toename van nervositeit bij de mensen en veel overspanning ongeveer zes maanden na krachtige uitbarstingen op de zon, waarbij veel straling vrijkwam. Het schijnt dat die zes maanden noodzakelijk waren om de werking kenbaar te maken.

Wanneer wij naar de corona kijken - de zonne-atmosfeer die op aarde alleen goed te observeren is, wanneer er een zonsverduistering is - zo zien wij daar laaiende vlammen uitschieten. Deze vlammen zijn echter niet alleen maar vlammen, zoals wij die op aarde kennen. Mensen denken bij vlammen altijd weer en allereerst aan een verbrandingsproces, maar hier is alleen maar verbranding, of zou hierbij eveneens sprake kunnen zijn van de een of andere onbekende reactie tussen zon en ruimte? Er zijn bij waarnemingen omtrent Mercurius in ieder geval enkele speculatieve opmerkingen gemaakt, waaruit blijkt, dat er ten minste punten zijn die in die richting wijzen.

Wanneer wij de zon als God beschouwen, of als het zichtbare beeld van een onzichtbare God, dan is het wel zeker dat voor de mens de zon meer is dan alleen maar een gever van leven. Een zonnegod is altijd gelijktijdig leven en dood. Een zonnegod betekent verder gelijktijdig openbaring en val in het duister. Een zonnegod is altijd mede een inwijdingssymbool: hij heeft kennelijk voor de mensen de een of andere relatie met de geestelijke fasen, met de innerlijke ontwikkeling van de mens.

Indien wij alleen deze punten nemen, zouden wij, speculatief als volgt kunnen redeneren: allereerst, een ster is een levend wezen, zoals trouwens ook een planeet. Een ster is beziel. Een wezen dat beziel is en met dergelijke enorme energieën werkt, moet zijn omgeving wel heel sterk beïnvloeden. Indien wij nu eens uit zouden gaan van het standpunt dat de werking van de zon voor een groot deel vergelijkbaar is met de aura van een mens, moeten wij ook aannemen dat de gedachten en ontwikkelingsprocessen in het bewustzijn van de zon eveneens in mindere of meerdere mate zullen worden overgedragen aan alles, wat zich binnen deze aura bevindt. Rekenen wij dan goed, dan zullen zeker de oude zeven planeten - mogelijk meer - binnen de werkzame aura liggen. De aarde ligt dus nogal stevig, in het centrum van deze straling.

Wanneer een mens op aarde leeft, staat hij dan onder de invloed van de zon, ook zuiver geestelijk. Indien een mens innerlijke waarheid zoekt, zo zal hij op het ogenblik dat hij een harmonie bereikt met iets wat in die zon leeft, een enorme vergroting van eigen besef en capaciteiten ervaren. Dat is dan verklaarbaar, geen wonder of goddelijk ingrijpen, maar eenvoudig het gevolg van het feit dat je leeft op een planeet die ligt in het uitstralingsveld van deze zon, waarin naast stoffelijke en buitenstoffelijke stralingen en werkingen ook zuiver geestelijke invloeden voorkomen.

Er is nog iets: Wanneer wij te maken hebben met een materialisatieverschijnsel, dan blijkt dat wanneer er direct zonlicht is, het wel heel erg moeilijk wordt een dergelijke materialisatie tot stand te brengen. Vandaar overigens dat vele van dergelijke seances worden gehouden met een kabinet - een duistere, afgesloten ruimte, maar bij voorkeur in ruimten die zelf zo veel mogelijk duister zijn, of slechts een zeer zwak licht kennen. Hoe dit komt? Wij zeggen gemeenlijk dat de UV-factor van het zonlicht storend werkt. Dat is ook wel zo, maar het is toch niet alles. Wanneer de zon voor ons actief optreedt zal zij, juist wanneer wij haar zien en haar licht ervaren, een sterk suggestieve inwerking op ons hebben. Het is deze suggestieve inwerking waardoor een mens tegen zal gaan werken, wanneer vormen worden gesuggereerd en astrale vormen tot zichtbaarheid worden verstevigd.

Ik meen - een groot deel hiervan is speculatief - dat wij de zon mogen beschouwen als originator van de levensmogelijkheden op aarde, maar tevens als begrenzer van de geestelijke ontwikkeling van de mens op aarde. De redenen hiervoor liggen in wezen reeds in het voorgaande opgesloten. De relatie van de zon met de kosmos blijkt er belangrijk te zijn. Zo zal men geneigd zijn te stellen dat de zon in een bepaald sterrenbeeld staat - dus niet de aarde. Dat is het belangrijke, want dan ontstaan er bijzondere invloeden, waar de astrologen dan ook rekening mee houden. Trouwens, het teken, waarin in een horoscoop de rijzende zon staat, krijg bij horoscopie een bijzondere nadruk.

Wanneer je dit alles bij elkaar rekent, zijn volgens mij de volgende conclusies aanvaardbaar. Waarbij ik nadrukkelijk stel, dat deze conclusies dan wel speculatief van karakter zijn, maar toch stoelen op waargenomen feiten:

Het eigen denken van de zon is veel trager dan ons denken en verloopt kennelijk in een geheel andere tijdsruimtelijke verhouding. Daardoor zullen kleine afwijkingen, die in de vorming van een gedachte normaal optreden, bijzonder grote invloed kunnen hebben op elke mens en zelfs op elke geest die zich binnen het invloedsbereik van die zon beweegt. Deze invloed betekent echter een deelnemen aan die gedachte, en elke gedachte is gebaseerd op een voorgaand gedachtenbeeld dat er geheel in bevat is. Om het eenvoudig te zeggen: De zon denkt associatief en het denkbeeld dat nu ontwikkeld wordt, impliceert de aanwezigheid van een voorgaand

denkbeeld in deze gedachte. Dit voorgaande denkbeeld kan echter door ons voor een groot deel worden opgenomen.

De z.g. zonne-inwijdingen hebben allen daarmee iets te maken. Wanneer wij ons richten op de oneindigheid, zo stellen zij, dan doorleven wij die en komt er in ons een gedachte een sleutel. Verder blijkt dat bij vele zonne-inwijdingen, vooral bij primitievere volkeren, bovendien een z.g. verwantschapskeuze hierdoor ontstaat. Daarbij gaat het dus om een plant, een dier, soms zelfs mensen die behoren tot je speciale geestelijke familie. Bij de indianen is een dergelijke denkwijze het meest bekend geworden. Zij hadden een bepaalde geest of een bepaald dier, waarmee zij zich verwant gevoelden. Hiermee streden zij niet, hiervan maakten zij ook op geen enkele wijze gebruik. Om een beeld te geven: Wanneer vele mensen in deze tijd op soortgelijke wijze de kip zouden erkennen als hun beschermer van de familie, zou dit een grote strop zijn voor de mensen in de buurt van Barneveld, omdat de mensen dan geen kip meer zouden eten en zelfs geen eieren meer zouden gebruiken. Ik geef dit nu alleen maar als een eenvoudig voorbeeld.

De vraag is echter, hoe men tot een dergelijk gevoel van verwantschap kan komen. Ik meen dat dit alleen verklaarbaar wordt, wanneer je stelt dat de zon in het geheel van het gebeuren, een eigen werking, en met alle vormen van leven een eigen relatie heeft. De verklaring is dan dat wij, door onze afstemming op de zon, op een bepaalde wijze kunnen komen tot een definitie van onze eigen relatie met de zon, terwijl elke harmonische relatie als identiek ervaren wordt. Zo komen wij dan tot het aanvaarden van een verwantschap met stoffelijke vormen of beelden, waarin deze harmonie ligt en die buiten ons bestaan.

Zoals reeds gezegd, treffen wij dit aan bij primitieve volkeren. Het is duidelijk dat het gekozen dier voor hen tevens een symbool is. Men meent dan dat het symbool ook eigenschappen bevat, dat de harmonie een gelijkheid van eigenschappen inhoudt. Wanneer iemand dan een adelaar aanvaardt, zo noemt men hem bv. 'snelle adelaar'. Wat dan niet betekent dat hij een bodedienst exploiteert, maar dat hij zo snel is en zo scherp ziet als de adelaar. Een eigenschapsassociatie bij primitieve volkeren komt vaak voor. Maar deze associatie is volgens mij meer een menselijke verklaring. De zon geeft energie. Wanneer wij aannemen, dat deze niet alleen fysiek werkt, maar ook op psychisch gebied in verschillende vormen aanwezig is, zou dit wel eens kunnen betekenen dat wij door een harmonie met een deel van die zon eigenschappen in onszelf verwerven die wij kunnen putten uit een reservoir van krachten of mogelijkheden, gelegen in die zon.

Dat klinkt in feite als een poging om duidelijk te maken, dat het paranormale geheel normaal kan zijn. Zelf ben ik ervan overtuigd dat het paranormale alleen paranormaal is, omdat de doodgewone mens niet normaal is, maar subnormaal en daardoor het normale voor zich als paranormaal beschouwt. Ik ga daarbij van mijn eigen bestaan uit. Vele zaken die voor u paranormaal zijn, zijn voor ons normaal. Helderziendheid is voor mij normaal. Wat u helderhorendheid noemt is voor ons iets, wat tijdens onze eerste fase in de geest eigenlijk de enige communicatie vormt. Zo kan ik doorgaan.

Ik heb deze relatie met de zon voor u geprojecteerd, omdat ik aanneem dat deze zon een grote invloed moet hebben, niet alleen op een deel van het leven of op u persoonlijk, maar op het geheel van het leven, het denken, op alle reacties. Voor de juistheid van deze stelling heb ik wederom een aantal aanwijzingen. Om u een voorbeeld te geven: de zonsverduistering blijkt in het dierenrijk niet alleen de normale schemeringsreacties teweeg te brengen, maar brengt daarnaast een angstige onrust en een verstilling. Die zonsverduisteringen blijken verder gepaard te gaan met allerhande spanningen bij de mensen, of een tot uitbarsting komen van reeds bestaande spanningen. Zelfs als mens kun je redeneren: deze zonsverduistering is in dit gebied geheel zichtbaar geweest. Wanneer in dit gebied een oorlogsspanning bestaat, is als gevolg hiervan waarschijnlijk sprake van een oorlogshandeling etc.

Ik stel: wanneer wij onze reactie op het al dan niet direct ontvangen van die zon en haar licht kunnen constateren, zo hebben wij daarmee nog niet bewezen dat de geestelijke uitstraling van die zon eveneens onderbroken wordt. Wel is er tijdelijk voor ons sprake van een samenvallen van de geestelijke uitstraling van de zon en, indien de maan bezielde is, de geestelijke uitstraling

van de maan. Het schijnt dat een geheel samenvallen van deze beide uitstralingen op de mensheid verwarrend werkt. Ik ben tamelijk ver in de historie teruggegaan om een beeld te vinden, dat hierbij zou kunnen passen.

Ik kwam toen tot de vreemde conclusie dat, wanneer de zon en de maan samenkomen, een nieuw soort persoonlijkheid ontstaat vanuit ons standpunt, een soort seksloze, zichzelf voortplantende persoonlijkheid. Ik heb dit beeld geput uit een Polynesisch geloof en enkele van de daar nog bestaande fabels. Afschaduwingen van een dergelijke denkwijze heb ik ook teruggevonden in het gebied van Eufraat en Tigris en wel in steden waar de maanverering domineerde. Hier zegt men zelfs met wat andere woorden: Wanneer zon en maan samentreffen, ontstaat een persoonlijkheid die volledig is. Wij zijn op aarde geen volledige persoonlijkheden, kunnen deze volledigheid niet verwerken en geraken daardoor verstoord. Waarmee overigens mijn theorie over de zonneaura niet ongedaan is gemaakt, maar integendeel het denkbeeld van die uitstraling zelfs nog versterkt wordt.

Ik wil nog iets verder gaan. Sprookjes zijn vaak, al weet men dit tegenwoordig maar zelden nog, de inwijdingsverhalen van de volkeren die ze vertellen. Nu horen wij in dergelijke sprookjes heel vaak dat iemand een taak heeft, waarbij hij verschillende kastelen moet bezoeken. Het eerste is dan van steen of van ijzer, wat op de aarde of op Mars zou kunnen wijzen. Het tweede is gemeenlijk van zilver, wat gezien de gangbare gebruiken een maansymbool is, terwijl het derde van goud is, een zonnelymbol. In enkele gevallen is er nog een vierde kasteel opgenomen in de rij, dat dan van kristal is. Dit kristal staat kennelijk voor iets als de kosmos, voor iets, wat kennelijke buiten de normale waarden van waarneming bestaat. Altijd weer is de tocht die men daarheen maakt, een soort rooftocht. In het sprookje wordt de mens uitgezonden door een vorst of tovenaer om bv. een haar te halen van de reus die in het eerste kasteel woont, of een geheim van hem te ontdekken. Deze bewoner van het eerste kasteel krijgt de mens te pakken en blijkt hem het begeerde nog wel te willen geven, maar alleen, wanneer hij in het tweede kasteel iets gaat halen. Enz. enz. Wij moeten altijd iets verwerven en het einddoel ligt gemeenlijk in de zon. Maar wanneer eenmaal dit laatste doel bereikt is, ontstaat bijna altijd ook een denkbeeld, waardoor de held a.h.w. in staat is alle voordelen voor zichzelf te behouden, zelfs al zou hij eerlijk willen blijven tegenover zijn opdrachtgevers.

Zeer interessant is dit alles. Want in de oude inwijdingsleer, die wij rond 7000 jaren geleden in Voor-Indië vinden, treffen wij soortgelijke denkbeelden aan. De mens maakt zich eerst meester van de krachten - wat zou kunnen staan voor de uitstraling - van bepaalde hemellichamen. Wanneer hij daardoor voldoende manna's verzameld heeft, gaat hij naar de zon. Daarin vindt hij het geheim, dat tevens alle geheimen van de andere hemellichamen ontsluit, en met dit geheim beheerst hij dan ook alle krachten van de aarde.

De ervaringen, die ik heb opgedaan bij de bestudering van dit alles, plus de oude inwijdingen en de gegevens die ik daarover vond, brengen mij tezamen nu tot het volgende beeld. Ik meen dat ik dit als verantwoord u voor mag leggen:

Wij zijn normalerwijze alleen afgestemd op de aarde en de persoonlijkheid van de aarde. Zolang deze verbinding voor ons de meest belangrijke is, zullen wij op aarde normaal leven en beschikken over capaciteiten die door de mensen op aarde als normaal worden beschouwd. Op het ogenblik dat wij een verwantschap verkrijgen met een van de planeten, ontstaat hierdoor tevens een vrij worden van tenminste een deel van de invloed van de aarde. De aarde domineert ons dan niet meer. Aan de nieuwe situatie moeten wij ons dan psychisch en vaak ook fysiek, aanpassen. Wanneer wij een voldoende vrijheid hebben gevonden - of beter gezegd een voldoende reeks van vrijheden - staan wij open voor beelden die niets meer te maken hebben met beelden die voor een wereld als de aarde normaal zijn. Wij betreden dan de wereld van de onbegrensde mogelijkheden - redenerende vanuit een aards standpunt - en ontmoeten dan de zon. De zon, die in zichzelf voortdurend haar eigen krachten voortbrengt. Vooral dit laatste lijkt mij te maken te hebben met hetgeen wij dan innerlijk ervaren. Want wij bereiken dan een punt, waarop onze krachten haast onuitputtelijk schijnen, omdat zij zichzelf voortdurend vernieuwen.

Wij bereiken zelfs een punt, waarbij voor ons bepaalde overleveringen waar worden. De mens schijnt zijn leven dan naar believen haast eeuwig voort te kunnen zetten, omdat hij in staat is de reactie van zijn eigen cellen te beheersen. De mensen die zover komen, beheersen verder een groot deel van de materiële structuren. Zij kunnen bv. over water lopen, door het vuur gaan, zij zijn vaak ook in staat materie te veranderen, bv. stenen om te zetten in brood of iets dergelijks. Daarnaast zijn zij in staat te schouwen in de innerlijke waarden en betekenis van een mens. Deze capaciteiten vergen een grote kracht en een begrip, dat verder gaat dan het aardse. Zij eisen zeker ook een voorstellingsvermogen, dat de normen van het op aarde gebruikelijke te buiten gaat.

Ik meen dat hier de zon, zelfs in haar stoffelijke vorm, er op zijn minst een aardig symbool voor is. De zon is, zoals gezegd, bezielde. De ziel van de zon, voor ons een onmetelijk groot wezen, dat lange tijd een godheid was voor de mens, leeft in een eigen wereld. In die wereld bestaat een kennis die voor ons niet toegankelijk is. Deze gaat ons voorstelling- en erkenningsvermogen te boven. Maar wij leven in de geestelijke uitstraling van die zon en wanneer wij iets van die zon in onszelf kunnen ontvangen, zullen wij in onszelf in begrip kunnen stijgen, tot het punt waarop voor ons de mogelijkheid tot ontvangen op schijnt te houden, omdat wij geen referentiewaarden meer bezitten voor hetgeen ons bereikt.

Dan stel ik verder, dat het niet zo vreemd is de zon als God of een godssymbool te beschouwen, daar haar krachten voor ons zover gaan, dat wij in normaal menselijke toestand niet in staat zijn dezen te overzien en te ontleden. De zon is niet alleen voor ons een verblindend licht wanneer wij erin kijken, zij is ook een verblindend licht voor ons, wanneer wij innerlijke harmonie met haar bereiken, omdat wij daar eveneens met het voor ons niet meer waarneembare of vertaalbare geconfronteerd worden. Wat ons overigens nog niet veel verder brengt. Wij hebben wel bepaalde dingen geconstateerd en enige veronderstellingen naar voren gebracht. Maar ergens moet toch ook een praktische toepassingsmogelijkheid voor het geconstateerde bestaan.

Er zijn vele krachten die je niet bepaald hoeft te kennen om ze te kunnen gebruiken. Er zijn mensen die in een auto rijden en toch, wanneer je vraagt wat een verbrandingsmotor eigenlijk is, ten hoogste weten te zeggen: een ding onder de motorkap, waar je steeds weer veel voor moet betalen, wanneer er iets mis aan is. Er zijn mensen, die wanneer je hen vraagt wat elektriciteit is, antwoorden: dat knopje daar. Want wanneer ik daaraan draai gaat de lamp branden. Wat simplistisch lijkt, maar in wezen gebaseerd is op een primitieve oorzaak en gevolg beredenering. In wezen denkt men: ik draai aan het knopje, het elektrische licht gaat branden, dus het knopje zal de bron van die elektriciteit wel zijn. Toch kan men het licht aansteken, in de auto rijden zonder een werkelijke kennis van de betrokken krachten.

Waarom zouden wij dan t.a.v. de krachten van de zon anders reageren? Waarom zouden wij willen definiëren wat zij in wezen zijn, wat eraan verbonden is op verschillende niveaus, voor wij het wagen er gebruik van te maken? Er is een kracht aanwezig. Wanneer wij die kracht aanvaarden, zo moeten wij eveneens aanvaarden, dat zij een uiting is van iets, bv. de aura van die zon. Anders kan zij voor ons niet kenbaar optreden. Dan zou elke reactie die harmonisch is met de zon, op zich reeds juist kunnen verlopen. Want de zon beschikt over kennis omtrent haar eigen eigenschappen, ook wanneer wij die kennis niet bezitten. Wij vinden nu een deel van de kracht, waarvan wij de mogelijkheden kennen of veronderstellen en menen deze te kunnen gebruiken. Wij zijn deel van de aura van de zon en zo niet alleen met die kracht, maar ook met de zon harmonisch. De zon zal nu regulerend op kunnen treden voor die kracht, ook al beseffen wij haar aard niet en hebben wij haar alleen met onze wil gericht. Wij hoeven dus niet te zeggen, wat voor kracht dit nu is en waar zij vandaan komt om een resultaat daarmee te behalen. Het is belangrijk dat wij die kracht gericht hebben en er een zo grote harmonie mee hebben bereikt, dat het door ons gewenste verschijnsel ontstaat. Dat betekent dat er krachten zijn, zo hoog, dat dezen voor ons niet te erkennen, te herleiden of te bepalen zijn, maar dat een harmonie met een dergelijke kracht, mits verbonden met de juiste denkbeelden onzerzijds, wel de gewenste gevolgen voor ons tot stand zal kunnen brengen.

Praktisch is dan mijn conclusie: Zoek in jezelf naar het hoogste licht. Op het ogenblik dat het begrip niet meer mogelijk is, stel je je gewoon volgens aardse begrippen en beelden in, maar behoudt het gevoel van harmonie met de kracht. De gevolgen geven dan een verandering in je stoffelijke en geestelijke werkelijkheid door die kracht weer.

Een tweede punt: In elke aura van een bewust wezen is een grote hoeveelheid kennis aanwezig. Ook bij de zon is dit het geval. Omdat de zon voor het leven op aarde zo belangrijk is en je daardoor reeds vanaf je geboorte daarmee althans enigszins verwant bent, kun je deze 'denkbeelden van de zon' vaak opvangen. Dergelijke gedachten, deze kennis is echter groot. Het is niet iets wat je zo zonder meer kunt beschouwen, maar eerder een soort stad, waar je doorheen moet dwalen. Wanneer wij een harmonie met de kennis of het denken van de zon in onszelf bereiken, ontstaat in ons een grote rijkdom aan materiaal, dat echter niet overzichtelijk is. Wij moeten alles zelf rangschikken.

Volgende conclusie: Wanneer wij een innerlijke harmonie kunnen bereiken, die ons slechts harmonisch maakt met een wezen als de zon - dus niet met de hoogste krachten - dan ontstaat in ons een reeks van waarden die wij eerst volgens ons eigen begrip zullen moeten rangschikken. Het heeft dus geen zin die waarden inspiratief als openbaring naar voren te brengen, wij moeten eerst zelf weten, wat zij voor ons betekenen en in welke volgorde zij voor ons redelijk kunnen bestaan.

Dat is weer een belangrijk punt: Bij alle zoninwijdingen word je op de proef gesteld aan de hand van je eigenschappen, maar niet aan de hand van weten of gedachten. Maar wanneer de eigenschappen in de zoninwijding de juiste harmonie bewijzen, krijgt men daarbij als automatisch de kennis die tot de graad van inwijding behoort, mits men zich de moeite getroost, de feiten van die kennis voor zichzelf uit te werken. Mijn conclusie hieruit getrokken: Wij kunnen ons de zon eenvoudig voorstellen, ons indenken dat wij haar gedachten ondergaan. Dit is een autosuggestief proces, waardoor een bepaalde mate van harmonie te bereiken is. Als gevolg hiervan ontdekken wij in onszelf grote reeksen verwarde gedachten. Dit zijn onze eigen gedachten, maar dan verward en in ongebruikelijke samenhangen, dan wel symbolen en dromen.

Wij zullen dit ondergaan en ons dan rustig afvragen: wat betekent dit voor ons? Wanneer wij bang zijn, zullen wij de voor ons juiste interpretatie nooit kunnen vinden, want dan verwerpen wij een deel daarvan. Wij moeten echter het geheel van de in ons gekomen kracht en inhoud kunnen aanvaarden. Vandaar dat men in bepaalde zoninwijdingen wel stelt: het bereiken van het licht is eerst mogelijk, wanneer je gestorven bent. Waarmee overigens geen lijfelijke dood wordt bedoeld, maar een afscheid van al het voorgaande en daarmee alles wat voor de mens kan betekenen, dus hebt aanvaard. Eerst wie alle oude waarden verliest, zal de nieuwe waarden kunnen begrijpen, stelt men in een andere zoninwijding. Ik dacht dat ook dit voor de mens wel een richtlijn zou kunnen betekenen. Wij kunnen ons niet beroepen op het verleden en mogen niet bang zijn voor hetgeen wij ontdekken of dromen. Wij moeten het gewoon constateren. Dan eerst kunnen wij daaruit voor onszelf een beeld bouwen, waardoor ons besef zowel geestelijk als materieel groter kan worden dan gangbaar is in onze omgeving.

Er zucht iemand, telkens weer, als ik volgens mij eenvoudige regels geef. Kennelijk denkt die: dit is zo moeilijk, daar begin ik maar niet eens aan. Maar bezien het nu eens zo: Wanneer het lente wordt, is het voor u toch heel gewoon, dat u in de zon gaat zitten? Wanneer het zonnetje schijnt, gaat u naar buiten. Waarom zou u dit nu wel doen en niet het licht, waarvan de zon een symbool is - hoe beperkt dit ook moge zijn t.a.v. het kosmische licht - u niet eens voorstellen en u koesteren in de uitstraling daarvan? Het is niet moeilijk, maar een kwestie van eens even nadenken en in jezelf de wil vormen dit te doen, zoals je om werkelijk je in de lentezon te gaan koesteren, toch ook het besef en de wil daartoe moet hebben. Wat heus niet zo moeilijk is.

Nog enkele punten die niet direct met het onderwerp samenhangen, maar die ik toch even wil noemen.

De zon denkt, maar zij converseert ook met andere sterren. Dergelijke conversaties gaan zo langzaam, dat een enkel woord een paar jaar kan duren en soms meer. Een hele zin kan een periode van 600 à 700 jaren vergen. Maar wanneer die gedachten uitgaan en een contact bestaat met wezens van gelijke aard, zullen dezen ook invloed hebben in de aura van de zon. Wanneer u denkt, gebeurt er ook iets in uw aura. Daarom stel ik dat, wanneer de zon denkt of converseert, in haar aura veranderingen op zullen treden, die voor ons, vooral op aarde, betekenen kan dat een bereikte harmonie opeens verbroken is, dan wel dat een tot dan toe onbereikbaar schijnende harmonie opeens zal ontstaan.

Wanneer wij ons realiseren, waar dit vandaan komt en zo beseffen dat de geestelijke uitstraling van de zon geen altijd gelijkblijvende is, terwijl ook de materiële uitstraling van die zon voortdurend wisselt - zo sterk zelfs dat wij de zon niet kunnen beseffen in al haar veranderingen, maar onze aanvaarding en berekeningen alleen kunnen baseren op een gemiddelde dat wij menen te constateren - kunnen wij in staat zijn de harmonie met de zon niet meer te beleven als een permanente waarde, maar eerder als een ontwikkeling, waarin wij voor onszelf een gerichtheid, een bepaalde tendens moeten ontdekken.

Wanneer wij met deze krachten harmonisch zijn en zo toegang krijgen tot begrippen en krachten, die aanmerkelijk hoger liggen dan het normaal menselijk bewustzijn, zullen wij, wanneer wij ons realiseren dat de harmonische mogelijkheid zich voortdurend wijzigen kan, moeten trachten ons innerlijk aan die wijzigingen aan te passen. Om het anders te zeggen: wij moeten voortdurend en bewust streven naar een maximum aan harmonie en niet voor onszelf beweren: de kracht is nu even weggeëbd, dadelijk komt het wel weer terug. Want terugkomen gebeurt maar zelden en dan voelen wij ons uiteindelijk geheel alleen en verlaten.

Dat is wel het voornaamste, wat ik u nog verder wilde zeggen. Wanneer wij naar de zonne-inwijdingen zien, gaat men daar vreemd genoeg niet tewerk met de zon als basis. De basis voor de zonne-inwijdingen is steeds weer gelegen in de wereld. In vele van die inwijdingen werd bv. sterk de nadruk gelegd op botanie, het kennen en verzamelen, het omschrijven ook van planten. De nadruk lag ook wel op het leren lezen en schrijven, maar dit waren voornamelijk priesterlijke vaardigheden, die niet direct met de inwijding in verband stonden. Wel werd in verband met de inwijding sterk de nadruk gelegd op het zien van bepaalde uitstralingen. De mensen werden getraind om bv. de uitstraling te zien van een plant en moesten bv. kunnen zeggen, wat het verschil is tussen de uitstraling van, zeg maar een berk en een den.

Een verschil, dat gemakkelijker te omschrijven valt, dan u misschien denkt. Bij beiden hebben wij te maken met een bewustzijn dat zich voornamelijk nabij de kruin langs de stam manifesteert. De uitstraling van het geheel is alleen maar een vage gloed, maar daarboven ziet men dan iets, wat meestal eivormig is en sterker en gedefinieerder straalt. Bij een berk ziet men hier vooral een teder geel met zwarte lijnen. Bij een grove den zien wij een kleur die zeer lichtgroen is, waarin een vlammen- of lijnenspel is te zien van een soort groenblauw. In deze kleuren ligt dus het voornaamste verschil van de uitstraling. Deze mensen werden getraind en moesten dit kunnen zien en kunnen beschrijven. Dat gebeurde, omdat men uitging van het standpunt dat de zon alle leven op aarde in stand houdt. Hij is a.h.w. de schepper van het leven op aarde.

Dus, zo redeneerde men, moet in alle leven iets van die zon terug te vinden zijn. Wanneer wij nu vinden waar de werkelijke waarden van alle uitstralingen in bestaat, zullen wij ook de werkelijke waarde van de uitstraling van de zon leren kennen en daarmee kunnen werken. Wij kunnen dan in contact komen met onze God. Dat was niet zo eenvoudig. Treden voor je God was in het denken van de mensen in de oudheid levensgevaarlijk, daar de mens dan krachten te verwerken kreeg die met zijn organisme en zijn normale denken niet geheel in overeenstemming waren. Wij treffen hiervan zelfs iets aan in de tempellegende van de joden, waarin werd gesteld dat alleen de hogepriester, en dan nog alleen wanneer hij met de magische tafel van de stammen en bepaalde andere sierraden bekleed, voor de ark mocht treden zonder gevaar. Andere priesters mochten wel in de buurt komen, maar zij mochten de ark niet zien. Want als God zich openbaarde, dan zou de mens waanzinnig worden of sterven.

Soortgelijke verhalen vinden wij overal weer. Kennelijk moest je eerst leren de aarde te omvatten, voor je voor je God kon treden. Opvallend is verder, dat de beproevingen van de grote zoninwijdingen allen de z.g. proeve van de elementen omvatten.

Hierbij wordt de mens met zijn angsten voor het duister, de ruimte, het vuur, het water, de aarde geconfronteerd. De proeven waren wel symbolisch bedoeld, maar het ging er toch nogal realistisch aan toe. In de Mitrasdienst had men bv. een ceremonie van inwijding, waarbij je in een soort kist werd gelegd die ontzettend dicht bij het vuur stond. Wanneer je de proef had doorstaan en zo ingewijde van een bepaalde graad was geworden, was je voorlopig wel een ingewijde op eigen sap. Het ging hierbij om een overwinnen van de elementen, zodat je dus niet meer de verschijnselen van de aarde vreesde. Kennelijk dacht men: wanneer je de kleinere aarde aankunt, zal je t.m. iets van de zon kunnen aanvaarden.

Wat de hoogste vorm van inwijding was? Tussen 5000 en 4000 v.Chr werd als hoogste inwijding het volgende beschouwd: Een mens is in staat om zonder gebruik van drank of voedsel zich drie dagen lang in het volle zonlicht op te houden. Waarbij men niet moet vergeten dat dit de tropenzon was. De ingewijde is dan in staat zich aan te passen aan die zon. Hij zal na afloop van de proef dorstig en moe mogen zijn, meer niet. Ofschoon onbedekt, lijdt hij niet aan zonnesteek. Hij aanschouwt de zon met gesloten ogen. Door dit te doen kreeg men volgens het gestelde de stem van de zon in zichzelf te horen. Deze gaf je dan o.a. - typische overeenkomst met andere vormen van inwijding - een eigen naam, een eigen sleutel, bestaande meestal uit een getekend plus een symbolische klank. Daaruit werkte de ingewijde dan verder. Hoger scheen men volgens de normen van die tijd niet te kunnen komen. Door deze inwijding werd men a.h.w. meester over alle anderen.

De verschijnselen die dergelijke ingewijden heetten te veroorzaken, zijn ook al interessant. Je zou zo denken: zo iemand kan de gehele wereld veranderen. Maar van een dergelijke ingewijde werd alleen gesteld dat hij alle ziekten kon genezen, de waardige doden op kon wekken, althans laten spreken. Wat volgens mij niet slaat op een werkelijke heropstanding, maar meer overeenkomst heeft met wat wij bijvoorbeeld in Egypte zien, waar iemand die ingewijd is, de Ba van een dode, diens astraal voertuig kan terugroepen om te spreken met de mens. Daarnaast kon een zoningewijde van deze groep, volgens de verklaringen daarover, planten en dieren beheersen. Hij was in staat de mensen te laten zien wat hij dacht - wat m.i. duidt op bekwaamheid tot suggestie en massahypnose. Het geheel van deze gaven blijkt neer te komen op een zeer groot overwicht op anderen. M.i. is de conclusie gewettigd dat hier sprake is van een identificatie van het overwicht dat de zon heeft op de aarde, en het overwicht dat de ingewijde heeft t.a.v. de normale mens.

De zon is een kracht die mogelijk niet de vormen geheel bepaalt, maar hun bestaan wel beheerst. Wanneer de zon de wereld wil wijzigen, zo horen wij elders, ik meen in Akkad, dat de zon met een woord = gedachte, een zee tot een woestijn en een woestijn tot zee kan maken. Waarmee wordt uitgedrukt dat zij het gehele milieu beheerst in zijn verschijningsvormen. Ook uit de zoninwijdingen van het verleden kunnen wij voor het heden wel een conclusie trekken: De zon geeft ons een zodanige dominantie t.a.v. onze normale werkelijkheid, dat wij daarin elementen, die wij ons wensen, zodanig kunnen injecteren, dat dezen door anderen als reëel worden ervaren.

Er staat kennelijk hier wel het een en ander tegenover. Rond 1500 v.Chr is er een zon-inwijdingsschool in het Teutoburgerwoud, gebaseerd op aanbidding van natuurgoden en zonverering. Hier wordt het volgende gesteld: Wanneer de goden tot je spreken, moet je hun taal niet verklaren. Wat neer komt op het volgende: Wanneer wij een kracht ontvangen en trachten haar te ontleden, zo is zij dood, bestaat zij voor ons niet werkelijk meer. Wij moeten de kracht, zoals zij op ons inwerkt, eenvoudig aanvaarden. Dan zal zij zich wel manifesteren. Wij kunnen dus niet bv. stellen: de zon heeft ons deze bepaalde kracht gegeven, maar moeten wij eerder stellen: de zon geeft ons kracht en wat eruit voortkomt, moeten wij dan maar weer zien.

Ook wij ontvangen soms, uit hetgeen wij mogelijk het verblindende licht noemen, boodschappen. Waarop wij ons suf piekeren om erachter te komen, wat het nu wel allemaal betekent. Ik geloof, dat wij daarmee vaak de waarheid, zoals die in ons bestaat, geweld aandoen. Wanneer wij die waarheid in onszelf aanvoelen, moeten wij ons niet af gaan vragen, wat zij betekent, maar stellen: Laat de waarheid door mij werken en zij zal zich manifesteren.

Als slot van mijn betoog heb ik voor u nog enkele eenvoudige conclusies.

Wanneer u niet weet, welke krachten u wilt gebruiken of wat nootzakelijk is, concentreer u dan maar op de zon. Stel u deze zo goed mogelijk voor. Op het ogenblik dat zij een schitterende glans voor u schijnt te krijgen, stel dan wat u wilt volbrengen. Want door uw concentratie op de zon bent u dermate in overeenstemming gekomen met de zonneaura, dat - volgens de levenskennis die daarin bevat is - de krachten zullen worden gericht die u nodig hebt. Dit is een grote vereenvoudiging. Want als je eerst zelf alles moet gaan uitkienen, kom je meestal nergens. Maar zo heb je de kans een deel van het weten van de zon te gebruiken om een kracht op de juiste wijze te leiden, zonder dat je zelfs deze kennis bewust bezit. Dit is dus zoiets als het knopje van het elektrische licht.

Wanneer u een inwijding zoekt, wees niet bang symbolen te aanvaarden, ook geen machtige symbolen als dat van de zon. De voor de mens zichtbare waarden zijn voor hem de beste mogelijkheid om zich een voorstelling te vormen, waardoor innerlijke harmonie bereikt wordt. Begrijp dat elke kracht, zelfs de allerhoogste kracht die u kunt aanroepen en bereiken, voor u altijd twee aangezichten heeft, een liefelijk en een verschrikkelijk. Zoals de zon levengevend maar ook dodelijk kan zijn, zo is het met alle krachten. Want het is steeds weer onze eigen reactie daarop, welke bepaalt, welke waarde zij voor ons bezitten. Beschouw nimmer een kracht als absoluut goed. Dan zult u nooit de fout maken van deze kracht alleen hetgeen u zelf goed acht te willen ontvangen, maar bereid zijn de volledigheid van die kracht te aanvaarden. U neemt de z.g. kwade nevenverschijnselen op de koop toe. Later blijkt u dan meestal dat zij eerder de harmonie bevorderen dan verstoren.

Ik heb nog een raad voor u: Wanneer ik alles zie, wat er op basis van zonverering en culten aan terminologie is ontstaan, dan kom ik tot een ontstellende woordenschat. Weet u, dat alleen voor het aanduiden van de zonnegod die zich in zijn straling op aarde openbaart, meer dan 600 verschillende namen en uitdrukkingen bestaan? Ik geloof dat het niet nodig is krachten te benoemen. Laat ons niet de fout maken namen en woorden te stellen in de plaats van de werkelijkheid. Het is niet belangrijk dat wij een sfeer op een bepaalde wijze omschrijven, het is alleen belangrijk, dat wij in ons een zodanig beeld hebben, dat wij die sfeer voor een ogenblik kunnen aanvaarden en er zo mee in harmonie kunnen komen.

Het concentratieprobleem van de mens in dergelijke bestrevingen kan eveneens eenvoudig worden opgelost: concentratie hoeft niet op een bewuste voorstelling te berusten. Zij kan evengoed een beroep doen op grondwaarden, die in het onderbewustzijn verankerd zijn. Zo kan men eveneens een harmonie bereiken, zodat een schijnbaar automatisch proces ontstaat, waaruit de nodige krachten en inzichten voort kunnen komen. Uit de zonverering en inwijding is te leren dat de mens altijd een ogenblik zal bereiken, waarop hij alle pogingen tot redelijk erkennen en verklaren terzijde zal moeten stellen. Anders kan hij niet verdergaan en beperkt hij zijn mogelijkheden en zijn resultaten.

Ik meen dat ik ook deze conclusie terecht aan u allen mag overdragen. Tenslotte nog een citaat uit een inwijdingsschool die rond 300 v.Chr in de Kaukasus bestond. Hier leerde men de mensen:

Herleid alles tot de eenvoudigste formulering, zoek voor die formulering het in u levende symbool en projecteer dit. Dan zult u in uzelf de verklaringen vinden en ontvangen die u in alle menselijke taal en formulering nimmer zult kunnen vinden. Ook dit lijkt mij voor u belangrijk. Wij lopen immers meestal vast in onze eigen neiging alles vooral mooi te zeggen en te verklaren. Laat mij nu maar hopen, dat ik aan deze neiging in dit onderwerp althans enigszins ben ontkomen, want hiermee eindig ik.

Hebt u aanvullende vragen e.d. te stellen, zo kunt u dit nu op dit ogenblik doen.

Vraag: Is het bewustzijn van de zon dan nog weer een inwijding of...

Antwoord: Dit is menselijk niet bereikbaar, omdat de zon aan bewustzijn meer omvat, dan een mens zelfs in de hoogste aardse inwijdingen bereiken kan. Wel neem ik aan dat op een niveau, waar dit wel mogelijk is, voor de geest een verdere groei of inwijding bestaat, waardoor nog een verdere vrijwording van de materie mogelijk is.

Vraag: Betekent zoiets voor onze materie dan een toestandsverandering?

Antwoord: Naar ik meen niet. Wanneer de bezielende kracht een zon verlaat, zal daarin het proces van zelfcontinuatie onderbroken worden. Er is dan stoffelijk onvoldoende energie. Onder omstandigheden kan de stoffelijke ster dan nova worden, waarbij een andere persoonlijkheid haar gaat bezielen, of langzaam als een sintel uitdoven, waarbij haar nagloeiperiode na de scheiding tussen besef en materie gesteld wordt op rond twee en een half miljoen jaren. Het besef gaat dan verder zonder materie.

Vraag: Volgens een theorie is er achter de stoffelijke zon een geestelijke zon.

Antwoord: Dat klopt, ofschoon ik het wat anders formuleer. Ik zeg niet dat er een afzonderlijke geestelijke zon is, maar spreek van een bezieling van de zon, een wezen dat wij als zon kunnen aanspreken en ons met de belichaming van de stoffelijke zon voor kunnen stellen, maar toch een bewustzijn bezit, dat voor ons niet voorstelbaar is. Hetzelfde geldt overigens ook voor planeten, sterren.

Vraag: Wordt het begrip zon niet met het begrip centrale geest verbonden?

Antwoord: Dit wordt inderdaad vaak gedaan, vooral in deze tijd. Maar wij mogen toch niet vergeten dat het begrip geestelijke zon afgeleid is van de zon, die alleen het middelpunt is van uw planetenstelsel. Een geestelijke zon is dus geen juiste aanduiding wanneer wij daarmee het kosmische licht bedoelen. Degenen die dit toch zo formuleren, geven daarmee gelijktijdig een begrenzing van hun eigen vermogen tot aanvaarden en harmonie aan. Voor de doorsnee mens zal deze beperking niet hinderlijk zijn, maar als je de hoogste fase van inwijding op aarde bereikt, kun je toch niet meer spreken over de geestelijke zon als kosmische waarde, zonder gelijktijdig je af te snijden van het kosmische licht, dat gelijktijdig ook in zovele andere waarden en vormen rond je aanwezig is. Dit is dus een beperking van je mogelijkheden en de kracht tot ontwikkeling, die je bezit.

Vraag: Indien de zon het hart is van ons zonnestelsel, bestaat er dan ook nog een hart van de spiraalnevel?

Antwoord: Ja. Er bestaat een kern van de spiraalnevel, die gevormd wordt door een aantal zonnen, welke zeer dicht bij elkaar staan, veel minder vaste massa hebben en grotere activiteit dan uw eigen zon. Dit noemt men wel de harmonische kring, waarin de spiraalnevel zich manifesteert. Deze invloed omvat met haar aura dan de gehele spiraalnevel en een deel van de ruimte daarbuiten.

Vraag: (Onverstaanbaar).

Antwoord: De praktijk is de volgende: Er zijn fijne gaswolken in de ruimte. Gemiddeld eens per 500 à 600 jaren doorloopt de zon met haar planeten een dergelijke wolk. Zij 'voedt' zich dan. Gemeenlijk wordt de zon gedurende deze periode ook iets warmer. Eens per 30.000 jaren wordt een dichtere materiewolk doorlopen. De aarde maakt dan een sterk tropische periode mee. Daarna ontstaat een afremmingsproces, daar de zonatmosfeer door het proces dichter wordt, de uitwisseling in de zon vertraagt en daarmee de uitstraling van de zon afneemt. Na de voeding blijft deze invloed bestaan voor een periode die, afhankelijk van de intensiteit, 800 tot 2000 jaren kan duren. In deze periode zal op aarde een ijstijd aan kunnen breken. Liggen deze voedingsperioden dichter dan normaal is bijeen, dan duurt een ijstijd zeer lang. Daartussen kunnen perioden komen waarin het wel iets warmer is.

Vraag: Is het waar dat de werking van de zon en haar licht in wezen veroorzaakt worden door een bombardement van fijne stofdeeltjes?

Antwoord: Inderdaad. Alle straling bestaat uit een projectie van kleinste deeltjes, verschillend van aard en in verschillen van snelheid. Licht van de zon is in wezen niets anders dan het botsen van deze deeltjes in een tussenstof, waarbij de baan van deze deeltjes wordt afgeremd. Er ontstaat dan een trilling waarin een deel van de bewegingsenergie van het deeltje opgaat.

Waarmee wij wel erg aan de technische kant van de zaak terecht zijn gekomen. Op zich niet erg. Maar wilt u a.u.b. niet vergeten dat de zon als levend symbool voor de mensheid zolang er een mensheid bestaat, van groot belang is geweest en dat een groot deel van de denkwijzen en reacties van de mensen, tot zelfs denkbeelden omtrent hemels licht en het boze duister mede te danken zijn aan de wijze waarop men zich met de zon heeft beziggehouden. Wilt u ook niet vergeten dat de geestelijke inhoud van de zon op alles wat zich in haar aura bevindt, invloed uitoefent. U wordt voortdurend door haar geestelijke zowel als haar stoffelijke invloeden omringd zodat deze geestelijke invloeden voor u een eerste mogelijkheid vormen tot het bereiken van een hoger bewustzijn zowel als de mogelijkheid om innerlijk geestelijke resonanties te verkrijgen die een toenemend contact met nog hogere sferen uiteindelijk mogelijk kunnen maken.

Mag ik het hierbij dan voorlopig laten? Ik dank u voor uw aandacht

(vragenreeks sterk bekort.)

Goedenavond.

ESOTERIE

Goedenavond, vrienden.

In dit tweede deel van de bijeenkomst wil ik de zaak wat poëtischer aanpakken.

Wanneer de avondnevels stijgen, koeien pootloos schijnen te zweven boven de aarde en het duister nabij fluistert, is het alsof de dag sterft en in haar sterven de vrijheid her ontstaat.

Wij allen zijn geboeid aan het gebeuren van de dag. Maar soms zijn er ogenblikken, dat wij daarvan los geraken, dat alles rustig wordt. In die rust verliezen wij dan voor korte wijle schijnbaar het contact met onze wereld.

Wij kunnen dan reizen naar de sterren. De gedachte flitst van licht tot licht en telt een duizend werelden in een moment. Een ik erken oneindigheden en treed weer terug: beperktheid in een eigen tijd. Wij kunnen oneindigheden betreden. Maar wanneer wij terugkeren, zijn wij toch weer onszelf. Wij kunnen aan dit ik, wat wij zijn, niet ontsnappen.

Je droomt van idealen en altijd weer ben je geketend aan de werkelijkheden. De gedachten willen uitgrijpen tot achter de einder, maar je maag trekt je terug naar de tafel. Dat is het aardse bestaan.

Wij zijn geneigd de esoterie te zien als iets, wat te maken heeft met het ver weg zijn, met sterren, planeten, die elders zijn, met ongekende krachten in verre werelden. Toch is esoterie niets anders dan een in jezelf iets beseffen omtrent jezelf. Het lijkt de mens een beetje ordinair, wanneer je zegt dat het ook voor de esoterie even belangrijk is je lichaam te voelen functioneren, het gevoel te hebben van een volle of lege maag en al die andere dingen, als het gevoel van oneindigheid te ervaren.

Toch zijn deze dingen voor een mens verweven. Je kunt ze niet werkelijk in je besef van elkaar losmaken. Je kunt wel spreken over de noodzaak om je eigen geest te verweven met de oneindigheid en opgaande in het suizelend licht met zijn vonken van goud vertrouwd te geraken met het niet-zijn.

Maar als het erop aan komt, ligt je nog altijd in een bed. Als het erop aan komt, sta je nog altijd ergens alleen te midden van een wereld, waar je wel bij wilt behoren, maar waarmee je nog steeds geen voor jou voldoende band van saamhorigheid mee kunt vinden.

De esoterie is besef van wat er in jezelf leeft. Dan moet je vanuit dit besef iets van jezelf proberen te vinden in een wereld, iets dat antwoord kan geven.

En dan geen totaal antwoord. Een totaal antwoord in de wereld is onmogelijk. Wanneer je God in jezelf zoekt en je kunt een vonk van Zijn licht zien in een mens die voorbijgaat, verheug je dan, want dan is God voorbijgegaan. Maar wanneer je het geheel wilt zoeken, zie je de vonk niet. In je droom van volledigheid besef je niet, dat die volledigheid zich voortdurend toont in de kleine delen van licht die overal aanwezig zijn.

Het is altijd weer dit probleem, waar je mee te worstelen hebt. Je wilt alles zo graag volledig hebben. Misschien dat de Indische wijsgeer wel gelijk heeft, die zegt: Een mens leeft in de stilte van zijn eigen gedachten en projecteert zich een bol. Al wat hij wereld noemt in zichzelf, projecteert hij dan op die bol en het keert vandaar tot hem terug als een daad, die hij moet ondergaan.

Daar zit iets van een werkelijkheid in. Wanneer wij onszelf weten te vinden en iets van de kracht in onszelf, zo zullen wij die kracht overal terug kunnen vinden. Dan hoeven wij dat helemaal niet hoog geestelijk te maken. Dan kunnen wij dit rustig vorm en gestalte geven in datgene, wat wij zelf doen en wat wij zelf zijn. Dan kunnen wij dit ook terug vinden in onze misschien voorbijgaande contacten met mensen, de voorbijgaande verrukking van een bloem die mooi is, of van een schilderij dat ergens hangt en je aandacht trekt.

Esoterie is een wonderlijk ding. Men heeft er systemen voor gebouwd, systemen die op zichzelf erg mooi zijn en vaak erg ingewikkeld. Maar de werkelijkheid van de esoterie is dit: Dat wat in je is, vind je buiten jezelf. Dat wat buiten je, door jou erkend wordt, zul je in jezelf terugvinden.

Ik geloof, dat de meeste mensen niet in staat zijn deze band te vinden. Het lijkt wel, of de geest, het Ik, een andere taal spreekt dan het lichaam. Men heeft het gevoel dat men de symbolen in het Ik redelijk zou moeten kunnen ontcijferen en heeft behoefte aan een steen van Rosetta om tot een vertaling te komen. Daarbij vergeet men een ding: Wij hoeven niet te vertalen, wanneer wij maar aanvaarden, dat het allemaal deel van ons is, zo versmelt het wel.

Wanneer je in jezelf op reis gaat en zoekt naar al die verschillende vreemde waarden die in jezelf bestaan, kun je in een kerk terecht komen, en in een wildernis. Dan kun je een groot licht zien, of een paarsblauwe angst ondergaan in een duister vol verschrikkingen. Maar wat je in jezelf vindt is een voorstelling, een vorm. Het is geen werkelijkheid, wanneer je in jezelf een kathedraal binnentreedt en misschien neerknielt voor een altaar, dat niets anders is dan de uitdrukking van je zelfverering. Zoals de wildernis waar je binnen denkt te gaan, geen wildernis is vol verscheurende dieren. Die verscheurende dieren projecteer je, omdat je bang bent voor jezelf. En zo kun je doorgaan.

Wanneer je in jezelf de waarheid zoekt, ontdek je: er is één ding: een enorme begeerte om te leven. Een groot gevoel van verbondenheid, een 'er moet zin zijn in dit alles'. Wanneer je dit nu maar aanvaardt, zo schuilt juist hierin een licht, een licht dat tot kracht kan worden. Dan word je misschien: Ik keek in de hemel, en zie mijn vindere spetteren vonken. St. Elmusvuur spettert over de muren en het licht in zichzelf doet de hemel herboren worden, zwakke afschaduwing van een werkelijkheid, die ik vinden moet en in mijzelf zo diep begeer.

Misschien is het alles te poëtisch gezegd, een poging om beelden te scheppen, die meer zeggen dan woorden. Maar wanneer u in uzelf de waarheid zoekt, kunt u daar ook geen woorden voor vinden. Er zijn dingen die je niet kunt weergeven en niet kunt uitdrukken. Er zijn ogenblikken, dat wij stom zijn bij het aanschouwen van de werkelijkheid, iets, wat ons eerst duidelijk maakt, dat wij onze eigen werkelijkheid betreden hebben.

Dat moeten wij aanvaarden. Esoterie is niet het vinden van een wijsheid die je vervolgens hooggeleerd kunt uitkramen. Het is het vinden van een vreemde verbondenheid, een onbestemde kennis, die geen woorden vindt, maar in zich een soort kracht is, een geladenheid die je niet geheel kunt bepalen, maar die voortdurend blijkt, wanneer je de wereld in gaat.

Esoterie is een wonderlijk verschijnsel, omdat de ware esotericus niet vanuit zijn wereld opstijgt naar een andere wereld, maar werelden doet versmelten en zo zijn eigen wereld nieuw ziet, en plotseling ontdekt, dat de vermoede, hoge oneindigheden, vlakbij liggen.

Een van de mooiste legenden die ik ooit gehoord heb, handelt over een man, die droomt. Hij droomt dat er een schat begraven is. Deze schat ligt onder een bepaald soort boom. Hij trekt van huis weg, om deze boom te vinden. Telkens weer graaft hij onder een dergelijke boom en vindt niets. Dan na 40 jaren, komt hij thuis en ontdekt dat er in zijn eigen tuin zo een boom staat. Hij graaft ook daar en vindt er de schat. Het is misschien wel een goed beeld van de doorsnee esotericus. Hij zoekt het zo ver weg, hij kijkt niet naar datgene wat zijn leven vormt, naar datgene wat hij zelf is.

En toch? Wat is een mens? Een mens is een stoffelijk omhulsel met stoffelijke eigenschappen, waarin een geest met geestelijke eigenschappen en daarin weer een vonk van het oneindige Licht, die de totale goddelijke werkelijkheid in die mens vertegenwoordigt.

Dat is je werkelijkheid. De dingen zijn één. De dingen die je nodig hebt, vind je vlakbij, je hoeft daarvoor werkelijk zo ver niet te gaan. De waarheid die in je leeft, vind je in het dagelijks gebeuren rond je, zowel als in de diepste mystieke verrukking, waarin je voor een kort ogenblik vergeet, hoe beperkt je denkt te zijn.

Een vriend van mij heeft de mens eens aardig omschreven. Hij zei: Ach, de mens is een wezen dat grenzen projecteert en door die grenzen datgene gevangen houdt, wat hij werkelijk is. Hij verdeelt zichzelf in vakjes en belet zo zichzelf te functioneren. Hij ontkent zijn eigen mogelijkheden en twijfelt aan zijn eigen bestaan. Daardoor bestaat hij dan niet werkelijk.

Dit is geen oordeel of een veroordeling. Begrijp mij wel: dit is een omschrijving. Maar hoe vaak gebeurt het een mens niet, dat hij zegt: dit kan niet, dat mag niet, dit is onredelijk en dat is niet logisch? Hij probeert de dingen niet, maar verwerpt ze, omdat de grenzen die hij zichzelf stelt nu eenmaal het verschijnsel of de mogelijkheid ontkennen. En wanneer hij met zichzelf bezig is, dan probeert hij zichzelf te ontleden en komt opeens tot reeksen van nauw omschreven freudiaanse complexen met daarnaast enkele psychische invloeden als omschreven door Jung of een van diens volgelingen plus nog een beetje geloof, dat hij heeft overgehouden uit de bijbel. Al, die vakjes leeft hij dan naast elkaar als een soort legpuzzel en vergeet dat zij een geheel zijn, dat al die punten alleen maar een klein deel van een totaliteit omschrijven. Een mens moet zichzelf als één geheel ervaren en zijn wereld als een geheel aanvaarden. Bovendien moet hij zichzelf geheel aanvaarden.

Het is opvallend, hoeveel mensen in zich eigenschappen die zij natuurlijk bezitten en die tot hun natuurlijk bestaan behoren, voor zich proberen te verwerpen en door deze verwerping komen tot wat zij een sublimatie noemen, maar wat in wezen een waanvoorstelling is, waarin zij het Licht alleen maar willen aanvaarden in zoverre als het strookt met hun eigen opvattingen.

Is dat geen dwaasheid? God omvat alle dingen. Hij is alle leven en alle kracht en slechts de mens heeft in zich de macht om God door de gehaktmolen van het verstand te draaien. Zo maakt hij er worst van, die hij consumeert en op deze wijze de eeuwige zaligheid probeert te verwerven. Dat klinkt hatelijk. Maar ja, het is niet van mij, het is een citaat. Maar is het vaak niet zo? Wij aanvaarden het leven niet, zoals het is, wij aanvaarden ook God niet, zoals Hij is. Wij laten niet in onszelf de kracht eenvoudig komen en werken door ons. Wij aanvaarden niet de totaliteit, waarvan wij deel zijn, niet begrijpende dat achter alles wat wij beseffen, nog veel meer moet liggen.

Wij proberen onszelf op een troon te verheffen. En indien u mij een hatelijk citaat wilt vergeven, dat op aarde is ontstaan: Menige mens zegt: nu heb ik bereikt, ik ben ingewijd, ik ben bewust. Ik heb de kennis ervaren en gevonden. Ik ben gerust, nu dat ik alles bezit. En zo verheft hij zich volgens eigen denken tot op een troon, maar is een ezel, gezeten op een mesthoop en ten hemel balkende: Nu ben ik God gelijk.

Dat geldt natuurlijk niet voor u. Want u bent hier en het zou wel heel onbeleefd zijn u daarvoor ezels te noemen. Bovendien is hier geen mesthoop aanwezig en balken doet u op het ogenblik ook niet. Maar is het vaak niet waar? Wij verheffen ons op datgene wat wij menen te weten en daardoor maken wij het onszelf onmogelijk in onszelf te beseffen, wat ons werkelijk weten inhoudt. Wij proberen alles vorm en gestalte te geven, maar beseffen niet, dat wij daarmee niet veel anders doen dan onze eigen gedachten en gevoelens projecteren op anderen.

De esoterie maakt het ons mogelijk dergelijke grenzen te verbreken, mits wij bereid zijn de eenheid van ons wezen, maar ook de eenheid van de gehele wereld die wij beleven, te aanvaarden. Er is geen werkelijke grens tussen u en een ander, buiten de kunstmatige grenzen, die u stelt. Er zijn geen goddelijke grenzen daarin, want dergelijke grenzen kunnen wij niet beseffen. Alles is één en geheel. Niets kunnen wij veroordelen, zonder onszelf te veroordelen en niets kunnen wij aanvaarden, zonder ook onszelf te aanvaarden.

Wanneer wij onze wereld kunnen aanvaarden, zoals zij is, leren wij ook leven met onszelf. Wanneer wij in de wereld rond ons het goede zien, worden wij ons ook bewust van het goede dat in onszelf leeft. En wanneer wij tekorten aan krachten in de wereld niet alleen constateren, maar zeggen: Ik ben er ook nog, zo vullen wij de tekorten aan, zover die werkelijk bestaan in de wereld. Stellen wij echter: Er is zoveel tekort, zodat ook ik tekortkom, zo verarmen wij onszelf onnodig.

Misschien noemt u dit geen esoterie, maar het is nu eenmaal zo: De nachtegaal zingt en de mensen zijn verwonderd over deze zang, maar het dier spreekt slechts tot zijn soortgenoten. De zon tekent de wolken in kosmische kleuren en de mens zegt: het gebeuren van de zonsopgang is een wonder, dat zich steeds weer herhaalt. Toch tekent de wereld alleen de straling van de zon in aangepaste weerkaatsing, zodat zij zichzelf blijft.

Een mens die in zichzelf de waarheidswaarden van het bestaan schrijft, ontkent maar al te vaak de waan die een weerkaatsing van die waarheid is, door hemzelf uitgestraald, verbeeld niet werkelijkheid als werkelijkheid, maar verweeft de werkelijkheid met dromen om zo te ontkomen, aan wat hij werkelijk is.

Dat zijn regels die als slot van mijn betoog wel zullen passen. Wanneer wij aanvaarden wat wij werkelijk zijn en de wereld aanvaarden zoals die werkelijk is, om dan te proberen ons begrip van licht en kracht in die wereld te zenden en a.h.w. vanuit die wereld te weerkaatsen naar onszelf, dan vinden wij de hoogste inwijding en het hoogste besef. Dan vinden wij in onszelf die nog onuitdrukbare waarden en krachten die niet de bereiking op zichzelf zijn, maar slechts de realisatie van een werkelijkheid die in ons gehele leven aanwezig is.

Dit wilde ik u dan voorleggen als beeld van esoterie, maar dan natuurlijk in mijn benadering uitgedrukt. Wanneer u het er niet mee eens bent, leg het naast u neer. Wanneer u er enige waarheid in vindt, aanvaard het. Maar onthoud steeds een ding: Dat er een grote overeenkomst bestaat tussen de verlichting die je lichamelijk ervaart, wanneer een knellende wind je ontvaart, en de innerlijke ervaring, waarbij je even banden verliest en de werkelijkheid ziet. Wat wil zeggen, dat de ervaring belangrijk is, dat de wijze waarop zij zich uit, echter minder voornaam is. Hopelijk trekt u deze les hieruit.

Goedenavond.

d.d. 13 april 1973